Rosa Montero - Lovro Sučić

Žamor utopljenika

Uskoro će sunce poravnati obrise stijena u uvali, ali zasad je mali pješčani polumjesec još uvijek u sjeni. Baš je to Tomásu omiljeni trenutak, volio je na plažu dolaziti rano, da se prvi spuste stepenicama uklesanima u kameni zid, uživaju u samoći i vlažnoj i tamnoj svježini; no za to je trebao pridobiti Elenu da ustane na vrijeme, morao ju je nagovoriti da se pokrene i zatim je, mlitavu i zlovoljnu, vući sa sobom. Sada se nalazila ondje, uz njega, s kljunastim i čvrsto stisnutim ustima. Provoditi dvadeset četiri sata na dan gledajući opor krajolik tih kiselih čuba bila je prava muka. U normalnom životu, dok bi dolazili kući i odlazili na posao, stvari su funkcionirale bolje, ali na godišnjem bi se uvijek na kraju posvadili. Već su sedam godina bili u braku, a Tomás je i dalje bio spreman biti uz svoju ženu u siromaštvu i u bolesti, no ljetovanje s njom više nije mogao podnijeti. A pred njima je još cijeli tjedan tog dosađivanja. Tomás snažno uzdahne i pažljivo raširi ručnik. Elena je već sjedila na svome, u bikiniju, i napadno trljala nadlaktice.

„Hladno je. Ne znam zašto smo morali doći ovako rano."

Tomás pogleda more, bilo je svjetlucavo i mirno.

„Zaboga, Elena, nemoj stalno kvocati. Začas će nestati hlada pa ćemo se kuhati. A gle, čak ima ljudi koji su došli i prije nas."

Zdesna u uvali pojavila se tamna glava nekog plivača. Plivala je oko isturenih stijena koje su ih razdvajale od susjedne plaže. Obalu je činio niz savršenih malih uvalica, ali jedina kojoj se moglo lako pristupiti bila je ova u kojoj su se nalazili. Do drugih uvala moralo se brodom, ili plivajući: naizgled ih je dijelila mala udaljenost pa se to činilo lako. Crna glava i dalje se približavala. Dizala se i spuštala, nošena snažnim gibanjem mora. Tomás je svukao košulju i traperice te je osjetio ugodu naježivši se od vlažnog povjetarca. Iz mora je prštala svjetlost, sve je iskrilo blještavilom; jutro je bilo tako lijepo da ga nije mogao pokvariti ni dolazak nepozvana plivača. Koji je ustvari bio plivačica, sada je to vidio. Žena koja je nogama upravo dodirnula dno, pljuskala i poskakivala. I pozdravljala. Dizala je ruku i dovikivala nešto što se gubilo u šumu valova. Baš čudno, pomislio je

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/2.8.lt.2

Tomás dok je odlagao lijepo složenu košulju, tenisice, sat, traperice i razmještao ih s maničnom preciznošću. Plivačica je posrćući izašla iz mora i potrčala prema njima. Izgledala je kao da joj se jako žuri. Tomásu se stegnuo želudac. Uto je razabrao što žena viče:

„Upomoć! Molim vas, pomozite!“

„K vra… gu! Što je bilo?“ ispali Elena.

Skočili su na noge, a nezvana se gošća gotovo zabila u njih. Imala je četrdesetak godina, a lice joj je bilo iskrivljeno od tjeskobe.

„Molim vas, molim vas, morate mi pomoći, moj muž i njegov brat bodu se noževima, molim vas pomozite, pobit će se, molim vas!“

Vrištala je i plakala i soptala, gubila dah, pa se na mjestu okrenula kao da će nazad u more, a onda se predomislila i nastavila vikati:

„Molim vas, morate poći sa mnom, moramo ih rastaviti, pomozite mi!“

Gol sam i bos, pomislio je Tomás nesuvislo. Osvrnuo se oko sebe: uvala, sjenovita i pusta, djelovala mu je poput bunara, kao zloslutna zamka uzdignutih zidova. Pogledao je naokolo, a támān se zrak zgusnuo poput melase da nije mogao disati. Svojom vriskom žena je rasplinula stvarnost i sve prožela kaosom i nasiljem. Za vratom je osjetio hladan udarac straha. No on je bio muškarac, a ona žena u nevolji, imao je pred sobom zadatak, morao je biti na visini.

„Da, dobro, idemo“, promucao je, iako nepomičan, dok mu je adrenalin kipio u žilama.

„Čekaj, ne, radije potražimo nekoga“, reče Elena.

„Molim vas! Bit će prekasno, za Boga miloga, morate mi pomoći…“

Žena ih je povlačila za ruku, sad ovako, sad onako, gurala ih prema moru. Imala je na sebi lijep crni kupaći kostim i u normalnim okolnostima zacijelo bi bila lijepa. No ništa nije bilo normalno u toj situaciji iz noćne more. Tomás je zaškiljio, zaslijepljen odbljeskom sunca, i na stopalima osjetio golicanje vala.

„Dajte, molim vas, brzo!“ zapomagala je neznanka hitajući u more.

Izbezumljen, krenuo je za njom. Primijetio je da ih i Elena slijedi pa je zbog toga osjetio neobično olakšanje. No kako mu se hladan zagrljaj mora penjao uz bedra, a zatim po trbuhu i prsima, u Tomásu je rasla strepnja. A što ako je ovo zamka? I ako ih žele namamiti u još zabačeniju uvalu da im učine nešto nažao?

„Hajde! Molim vas!“

Žena ih je uporno vabila, molila i kumila dok je plivala. A još bi gore bilo ako je istina. Još bi gore bilo naći dvojicu muškaraca koji se bodu noževima. Tomás je osjetio kako mu strah ponovno pritišće vrat. Već je dobrano ostavio za sobom plićak, a štipanje tjeskobe poremetilo je njegove zamahe pa se nagutao vode. Stao je i plutao da se iskašlje. Sol mu je žarila usne, a sunce mu je išlo u oči. Sve su više zaostajali za ženom; svako malo neznanka se osvrtala te im mahnito rukom davala znak da je slijede. Dok mu je linija vode poigravala na bradi, Tomás se ogledao oko sebe tražeći Elenu. Njegova se žena okrenula i plivala nazad prema plaži. Nećemo za njom, shvatio je Tomás s dozom nelagode. U daljini, točno pokraj isturenih stijena koje su ih odvajale od susjedne plaže, ženina se glava dizala i spuštala s pulsiranjem mora. Još je jednom podignula ruku i zamahnula da ih dozove. Bio je to očajnički zamah. U sljedećem trenutku zamakla je za hridi.

Tomás je plivao natrag do uvale što je brže mogao: najednom mu je more izgledalo kao golem i kaotičan neprijatelj, kao žamor utopljenikā. Stigao je do obale bez daha i srušio se na ručnik pokraj Elene. Ležali su tako na leđima neko vrijeme, bez riječi. Zatim su začuli glasove te se Tomás podlaktio: puteljkom izdubljenim u stjenovitom zidu spuštala se obitelj s prugastim suncobranom, nesnosnija od svih koje su dolazile na plažu, s troje odvratno kreštave djece, sa zaglušujućim radijem, s masnim splačinama koje su prljale pijesak. Sunce je već obasjavalo cijelu uvalu, a more je bilo mirno poput blistavo plave ploče. Tomás je lijepo raširio vrške ručnika i s dosadnom preciznošću ponovo posložio stvari: tenisice u ravnini s torbom, na njih košulja i traperice, sat desno, na jednakoj udaljenosti. Još cijeli jedan dosadan tjedan do odlaska, pomisli i uzdahne.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License